ν ή ρ ι ο ν
*νήριον σημαίνει πικροδάφνη

Ο «Δεκέμβρης» δεν καταστέλλεται

Στην εποχή του θεάματος και της εξατομίκευσης, ο αναπαραγόμενος λόγος από πλευρά κυριαρχίας, συντάσσεται και εκφέρεται από τον κατεξοχήν θεσπισμένο φορέα ενημέρωσης και επικοινωνίας τα ΜΜΕ στο όνομα του «δημόσιου διαλόγου», και της «δημοκρατίας», συγκροτείται καθημερινά η συνθήκη του κοινωνικού ετεροκαθορισμού. Πίσω από αυτό το λόγο κρύβεται η ουσία μιας ολόκληρης ιδεολογικής κατασκευής, που στοχεύει στην πλήρη διαστρέβλωση της πραγματικότητας και στη δημιουργία μιας νέας και πλασματικής εικόνα ζωής. Το ιδεολόγημα της κανονικότητας, της κοινωνικής ειρήνης και συναίνεσης, της σιωπηρής υποταγής, προβάλλεται από τα ΜΜΕ καθημερινά, ως μονόδρομος που οδηγεί στην πολυπόθητη κοινωνική ευημερία. Μια ολόκληρη κοινωνία είναι καταδικασμένη σε αιώνια σιωπή, αφού τον λόγο έχουν δικαίωμα να χρησιμοποιούν μόνο τα φερέφωνα: οι κάθε λογής δημοσιογραφίσκοι-ρουφιάνοι, οι επαγγελματίες πολιτικάντηδες και φασιστοχουντικοί, επιστήμονες και ειδικοί τεχνοκράτες, όλοι όσοι δηλαδή έχουν αναλάβει το σχεδιασμό της αποδόμησης της αλήθειας, των πραγματικών αναγκών και επιθυμιών, της ουσίας και του νοήματος πίσω από πρόσωπα και γεγονότα. Στα πλαίσια αυτής της απονοηματοδότησης και αποδόμησης, εντάσσεται και η εμμονή στην τρομολαγνεία και την κινδυνολογία, την προσπάθεια φοβισμού της κοινωνίας υπο την απειλή «έκρηξης» της εγκληματικότητας, της κοινωνικής ανασφάλειας και της αναγκαιότητας για ακόμη περισσότερη και πιο αποτελεσματική καταστολή. Έτσι οι τηλερουφιάνοι όπως ο Σόμπολος και ο Πρετεντέρης νομιμοποιούν στην κοινωνική συνείδηση την αστυνομική βία (ξυλοδαρμοί, βασανισμοί μεταναστών, πυροβολισμοί στο ψαχνό) ενώ ταυτόχρονα εγκαλούν το κράτος να παίξει το ρόλο του τιμωρού-εκδικητή απέναντι σε όλους όσους αντιστέκονται). Σαν αρπαχτικά κράζουν για ακόμη περισσότερη καταστολή,μιλώντας δήθεν εξ΄ονόματος της κοινωνίας. Υπερασπίζονται και προωθούν την σιωπηρή υποταγή της σε τερατογενείς νόμους (όπως το ιδιώνυμο της κουκούλας ή η περιύβριση της αρχής, η άρση του πανεπιστημιακού ασύλου). Ανάγοντας έτσι την επιθυμία της εξουσίας -πολιτικής και οικονομικής- να διασώσει τα κεκτημένα της σε ανάγκη και απαίτηση ολόκληρης της κοινωνίας. Ιδίως σε περιόδους ολοένα εντεινόμενης εκμετάλλευσης, φτώχιας, καταπάτησης εργασιακών δικαιωμάτων, ατομικών και κοινωνικών ελευθεριών, η στοχοποίηση όσων ως «εσωτερικός εχθρός» επιλέγουν να στέκονται επιθετικά απέναντι στην αλαζονεία και τη σκληρότητα της εξουσίας, είναι πια μια παγιωμένη τακτική. Οι πόλεις που έχουν γεμίσει με πεζές περιπολίες μπάτσων που ενοχλούν και προκαλούν νεολαίους και μετανάστες με ματ, ζητάδες, ασφαλίτες που παρακολουθούν και με νέα σώματα καταστολής, όπως οι ομάδες ΔΕΛΤΑ και οι κάμερες παρακολούθησης, συνθέτουν το οργουελικό σκηνικό της καθημερινότητάς μας. Επιστράτευση όλων των μηχανισμών καταστολής και βέβαια πιστός αρωγός σε αυτήν την εκστρατεία τα ΜΜΕ ως φορέας ιδεολογικής καταστολής.

Οι πράξεις αντίστασης και αντιβίας, η εκφορά του λόγου που αντιτίθεται στις κυρίαρχες λογικές και πρακτικές θεωρούνται επικίνδυνες και εχθρικές' για αυτό θέλουν να εκφοβίσουν τόσο όσους τολμούν να αντιστέκονται όσο και εκείνους που δυνητικά θα μπορούσαν σταθούν στο πλευρό τους. Όσο πιο βαθιά και ορατή γίνεται η σήψη και αποσάρθωση του μοντέλου ζωής που κατασκεύασαν και μας στρίμωξαν μέσα του, τόσο οι σπασμωδικές τους αντιδράσεις θα γίνονται όλο πιο βίαιες και αντικοινωνικές. Στα πλαίσια αυτής της εκστρατείας και ο υπηρέτης της μονόφθαλμης και κουφής δι-

Τεύχος 21, Ιούνης 2009
χωρίς αντίτιμο
Εκδίδεται από
το ελευθεριακό στέκι
"Πικροδάφνη"

Αγ. Βασιλείου & Π.Π. Γερμανού 22
Μπραχάμι
Τ.Θ. 72086 Τ.Κ.16310
steki_pikrodafni@yahoo.gr

καιοσύνης τους, ο καραδεξιός εισαγγελέας του Αρείου Πάγου Σανιδάς, παραγγέλνει εκκένωση των καταλήψεων, και την αναζήτηση εμπλεκόμενων σε εγκληματικές ενέργειες στους χώρους αυτούς. Καθόλου τυχαία η επιλογή του, μιας και κατά τη διάρκεια της εξέγερσης του Δεκέμβρη και μετά, οι καταλήψεις-επαναοικειοποιήσεις δημόσιων χώρων πλήθυναν, οργανώθηκαν, και κυρίως γειώθηκαν κοινωνικά ως αναπόσπαστο κομμάτι ενός δίκαιου και συνεχιζόμενου αγώνα. Έξω από τα κομματικά μαντριά, με αρχή την από τα κάτω αδιαμεσολάβητη συμμετοχή, δράση και συνδιαμόρφωση, που σαν αναγκαιότητα γεννιέται πια στις συνειδήσεις των ανθρώπων, πώς να μην τρομάξουν την κυριαρχία; Όλοι αυτοί οι κατειλημμένοι χώροι, καθώς και τα αυτοδιαχειριζόμενα στέκια σε σχολές και γειτονιές, λειτουργούν ως τόποι κοινωνικής και πολιτικής ζύμωσης, απελευθερωμένοι από κάθε εξουσιαστική λογική καλλιεργούν στο κοινωνικό έδαφος την αυτοοργάνωση, την αλληλεγγύη, την αυτοδιαχείριση και βέβαια την αδιαμεσολάβητη και αμεσοδημοκρατική συμμετοχή.

Δεν είναι επίσης καθόλου τυχαία η επαναφορά στο προσκήνιο της άρσης του πανεπιστημιακού ασύλου. Το άσυλο δεν είναι πανεπιστημιακή κατάκτηση και προνόμιο χάριν της όποιας μουσειακής μνήμης όπως πολύ βολικά θέλουν να το παρουσιάζουν κράτος και ΜΜΕ. Το άσυλο είναι μια κοινωνική κατάκτηση, συμβολική και ουσιαστική. Συμβολική γιατί συνδέεται με αντικαθεστωτικούς αγώνες και ότι αυτό σημαίνει για την ελληνική κοινωνία. Ουσιαστική, γιατί τα υποκείμενα που κάθε φορά δρουν μέσα σε αυτό και το χρησιμοποιούν, είναι και αυτοί που του δίνουν την πολιτική και κοινωνική νοηματοδότηση του, καθιστώντας το σε ένα χώρο ζωντανό και δημιουργικό για κινηματικούς σκοπούς. Για αυτό με πρόσχημα ότι καταργείται η «ελευθερία έκφρασης και ανταλλαγής ιδεών» από τους γνωστούς-αγνώστους και τα «επεισόδια» τους, μπαίνουν ως εγγυητές κράτος και πρυτάνεις, καθηγητές και φοιτητοκομματόσκυλα. Όλοι οι θιασώτες όχι μόνο της κατάργησης του ασύλου και της κοινωνικής χρήσης του αλλά και της μεθοδευμένης ιδιοποίησής του από ΠΑΣΟΚ και Αριστερά και τους φοιτητοσυνδικαλιστές τους. Άλλωστε και η άγαστη συνεργασία κράτους-ΜΜΕ-πρυτάνεων-καθηγητών και μπάτσων ως στόχο έχει την δαιμονοποίηση του ασύλου στα μάτια της κοινωνίας, ιδίως σε χρονικές περιόδους όπως αυτή.

Η παρακαταθήκη που άφησε ο Δεκέμβρης μας πάει ένα βήμα ακόμα πιο μπροστά ‘ αυτή η εξέγερση αποδείχτηκε ό,τι πιο συμμετοχικό είχαμε μέχρι τώρα βιώσει. Ήταν η απάντηση μιας κοινωνίας που τόσο καιρό έβραζε μέσα στο καζάνι της αδικίας, της αλλοτρίωσης, της παντελούς εμπορευματοποίησης. Η δολοφονία ενός παιδιού από ένα μπάτσο, ήταν η δύναμη που έκανε το καπάκι να εκτοξευτεί και να ξεχυθεί η κοινωνική οργή. Τώρα πια ξέρουν ότι όσο και αν προσπαθούν να καταστείλουν και να αποχαυνώσουν, να διαχωρίσουν και να διασπάσουν, να στήσουν φράγματα και να μας βάλουν στην ρουτίνα της κανονικότητας μέσα στις υπνουπόλεις, πάντα θα υπάρχει ο φόβος της επόμενης κοινωνικής εκτροπής. Εμείς δεν περιμένουμε απλά τις συνθήκες να τις φέρουν, φροντίζουμε να μη σβήσει η φωτιά…

για ποια Δημοκρατία μιλάμε;

Το πολιτικό καθεστώς που βιώνουμε στις μέρες μας καταντάει όλο και περισσότερο ένα όνειδος. Η αστική κοινοβουλευτική δημοκρατία περνάει μία από τις πιο παρακμιακές ίσως περιόδους της στη διάρκεια ζωής του ελληνικού κράτους. Ένα σύστημα διακυβέρνησης και κρατικής διοίκησης βασισμένο στις μίζες και τα «σκάνδαλα», τα ρουσφέτια και τα «βίσματα», στη διάλυση κάθε έννοιας κοινωνικής πολιτικής και στους τεμενάδες στο μεγάλο κεφάλαιο. Σε αυτό το σύστημα διακυβέρνησης-κρατικής διοίκησης-επαγγελματοποιημένου συνδικαλισμού είναι συμμέτοχοι, από την κορφή ως τα νύχια, όλοι. Μέσα από αυτή την παρακμή της έννοιας της δημοκρατίας, μέσα από τις κάλπες των εκλογών, τα έδρανα του κοινοβουλίου και τις καρέκλες των υπουργείων και κρατικών οργανισμών είναι που επιχειρείται από τα αφεντικά της οικονομίας και τους πολιτικούς συνεργάτες τους να εδραιωθεί μία νέα, ακόμα πιο συντηρητική τάξη πραγμάτων. Καταστρέφουν, ξεπουλούν, «βολεύουν» κάθε λογής «κουμπάρους», συναινούν ή συνεργούν σε εγκλήματα των αφεντικών. Αυτή είναι η πολιτική τάξη πραγμάτων σήμερα στην ελληνική επικράτεια. Με το πρόσχημα της «ασφάλειας», γεμίζουν την πόλη με πάνοπλες και πολυάριθμες αστυνομικές δυνάμεις λες και βρισκόμαστε σε πόλεμο ή, καλύτερα, προσπαθώντας να μας δείξουν με κάθε τρόπο ότι σε αυτόν τον καθημερινό (κοινωνικό-ταξικό) πόλεμο έχουν την απόλυτη υπεροπλία. Αυτό το καθεστώς που διαμορφώνουν, παραγράφοντας όποιο αδίκημά τους θέλουν (Βατοπαίδι, Siemens, κλπ), κλείνοντας τη βουλή όποτε θέλουν, αδιαφορώντας να βρουν

ΠΕΡΙ ΑΥΤΟΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΤΩΝ ΗΧΩΝ…

Από την αρχή της ύπαρξης του στεκιού της «Πικροδάφνης»(2000), εκφράστηκε από αρκετά μέλη του εγχειρήματος η επιθυμία ένα δωμάτιο του κτιρίου να μετατραπεί σε ένα δημιουργικό χώρο μουσικής έκφρασης και πειραματισμού, που θα τον χαρακτήριζαν οι αρχές της αντιιεραρχίας, της αντιεμπορευματικής χρήσης και της ομοφωνίας στη λήψη των αποφάσεων. Αρχές που διέπουν άλλωστε και το ίδιο το στέκι. Χάρη στην προσωπική δουλειά και το μεράκι ανθρώπων που ήθελαν να πάει μπροστά αυτή η δημιουργική προοπτική και με έξοδα που καλύφθηκαν αποκλειστικά από τους ίδιους, ανάλογα με τις δυνατότητες του καθενός, καθώς επίσης και από φίλους που κατανόησαν τη σημασία του όλου εγχειρήματος, ένα μουσικό studio έγινε πραγματικότητα και λειτουργεί εδώ και 7 χρόνια. Αυτό τον καιρό γίνονται εργασίες ανακαίνησης του χώρου, ενώ μαζεύονται χρήματα για καινούριο εξοπλισμό και κλιματισμό.

Πέρα όμως από τη χρήση του χώρου για πρόβα, για μελέτη και για μαθήματα μουσικών οργάνων που παραδίδονται κατά καιρούς, είναι σημαντικό να αναφέρουμε ότι ο κόσμος που ενδιαφέρεται για το studio, ποτέ δεν είδε αυτό το χώρο σαν ¨μια τζάμπα φάση¨, όπου ο καθένας θα έμπαινε – θα χρησιμοποιούσε – θα έφευγε. Ο κόσμος αυτός αποτελεί μια συλλογικότητα, η οποία πέρα απ’ τα διαχειριστικά θέματα λειτουργικότητας του χώρου, συζητά, στήνει συναυλίες, βγάζει κείμενα και εξερευνά τις απεριόριστες δυνατότητες που έχουμε όταν κοινωνικοποιούμε και αυτοοργανώνουμε τις επιθυμίες μας. Μια συλλογικότητα που ευτυχώς δεν είναι η μόνη που λειτουργεί έτσι. Μια συλλογικότητα ανοιχτή σε όποιον θέλει να συμμετάσχει και να συνδιαμορφώσει μακριά και ενάντια σε ¨ειδικούς¨, που εμπορεύονται κάθε είδους δημιουργικότητα.

Τα όπλα της έκφρασης και της δημιουργίας δεν πρόκειται να τα παραδώσουμε οικοιοθελώς. Όσοι μας κλέβουν τη ζωή, θα πρέπει να μοχθήσουν πολύ για να μας τα αποσπάσουν, να τα αλλοτριώσουν και να τα στρέψουν εναντίον μας. Τζάμπα ο ιδρώτας τους...

..κι αν τραγουδάμε, αυτό είναι
για παραμένουμε
ζωντανοί και όχι
για να αυτονανουριζόμαστε.

(ΥΠΟ) ΚΡΟΥΣΗ

¨ανοιχτή συλλογικότητα έκφρασης & δημιουργίας¨

από το Ελευθεριακό στέκι «Πικροδάφνη»

κάθε Πέμπτη μετά της 19:00

Για περαιτέρω ενημέρωση και κουβέντα,
Κυριακή 12/4 στις 17:00

Το παραπάνω κείμενο μοιράστηκε στη συναυλία που πραγματοποιήθηκε στο στέκι στις 11/5. Ο κόσμος που ανταποκρίθηκε στο καλεσμά μας, προχωράει το εγχείρημα παραπέρα. Ετσι στο χώρο του στεκιού πραγματοποιούνται πλέον εκτός από μαθήματα κιθάρας και μαθήματα επεξεργασίας – παραγωγής ήχου και εικόνας. Το παραπάνω κείμενο μοιράστηκε στη συναυλία που πραγματοποιήθηκε στο στέκι στις 11/5. Ο κόσμος που ανταποκρίθηκε στο καλεσμά μας, προχωράει το εγχείρημα παραπέρα. Ετσι στο χώρο του στεκιού πραγματοποιούνται πλέον εκτός από μαθήματα κιθάρας και μαθήματα επεξεργασίας – παραγωγής ήχου και εικόνας.

ενόχους δολοφονικών επιθέσεων (π.χ. υπόθεση Κ.Κούνεβα) ή συναινώντας στην περιθωριοποίηση και τον εξευτελισμό μεταναστών, είναι ένα καθεστώς αν-ελεύθερο, αντιδημοκρατικό, αντι-κοινωνικό. Είναι ένα καθεστώς διαμετρικά αντίθετο από εκείνο που ισχυρίζονται με τα λόγια τους.

Μέσα από τα μμε και τους κομματικούς τους μηχανισμούς, επιχειρούν να καταστήσουν και πάλι αξιόπιστα στον περισσότερο κόσμο τα ιδεολογήματά τους, πατώντας πάνω σε ό,τι πιο σιχαμένο ίσως έχει γεννήσει ο «λαϊκός καπιταλισμός»: τη μικροαστική ιδεολογία.

Επιτιθέμενοι με λύσσα στους αναρχικούς-αντιεξουσιαστές, επιχειρούν να επιβάλουν τη γενικευμένη αστυνομοκρατία. Ανεχόμενοι ή συνεργαζόμενοι με ακροδεξιές ομάδες που επιτίθενται σε μετανάστες, διαμορφώνουν ένα κλίμα ξενοφοβίας και διαχωρισμού του συνόλου της επιτόπιας (ντόπιας και ξένης μαζί) εργατικής δύναμης για το συμφέρον των αφεντικών. Μιλώντας για «άπλετο φως», βυθίζουν τα πάντα στον αδιαφανή βούρκο τους.

Η μόνη τους «αξία» είναι η διατήρηση και επέκταση της περιουσίας και της καρέκλας τους. Γι΄ αυτό γιγαντώνουν τις αστυνομικές λεγεώνες καταστολής, γι΄ αυτό κατασκευάζουν γκέτο για στοιβαγμένους μετανάστες, γι΄ αυτό κάνουν πλάτες σε πολυεθνικές εταιρίες και έλληνες μεγαλοεπιχειρηματίες που αγοράζουν νευραλγικούς τομείς της οικονομίας μίας κοινωνίας (π.χ. μεταφορές).

Είναι σίγουρο πως αυτή η κατρακύλα της αστικής-κοινοβουλευτικής δημοκρατίας, σε συνδυασμό με τις αδηφάγες διαθέσεις του διεθνοποιημένου κεφαλαίου και την μετατροπή όλο και μεγαλύτερων πληθυσμών σε σύγχρονους πληβείους οικονομικά και πολιτικά, μας οδηγεί όλο και πιο πολύ προς την επιβολή μίας χειρότερης πολιτικοοικονομικής ολιγαρχίας. Η κατεύθυνση αυτή που επιχειρούν να δώσουν χωρίς επιστροφή στην κοινωνική ιστορία δεν μπορεί να αλλάξει παρά μέσα από τη διαμόρφωση μιας δυνατής φυγόκεντρης δύναμης. Μίας δύναμης αντίστασης που παράλληλα θα πραγματώνει, έστω και με τη μορφή «μικρογραφιών», ένα άλλο περιεχόμενο σε λέξεις, όπως η δημοκρατία, η ελευθερία, η ισότητα. Ένα περιεχόμενο που βρίσκεται πιο κοντά στη ίδια την ετυμολογία της κάθε λέξης, αλλά και πιο κοντά στις κοινωνικές ανάγκες και επιθυμίες των ομήρων του σύγχρονου καθεστώτος της μισθωτής σκλαβιάς, εργαζόμενων κι ανέργων.

Χαρακτηριστικά μίας τέτοιας φυγόκεντρης δύναμης άρχισαν να ξεδιπλώνονται πιο ανοιχτά και διευρυμένα από τα Δεκεμβριανά του 2008 και μετά. Η έννοια της άμεσης δημοκρατίας ήταν εκείνη που στάθηκε και στέκεται ως βασική συνθήκη αυτοοργάνωσης και συζήτησης των αντιστεκόμενων σε διάφορες περιοχές της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, λειτουργώντας όχι εναλλακτικά αλλά ανταγωνιστικά προς την έννοια και τους θεσμούς της αντιπροσωπευτικής δημοκρατίας. Το κάλεσμα και η πραγματοποίηση ανοιχτών-λαϊκών συνελεύσεων, η δυνατότητα του καθενός εκ των συμμετεχόντων να τοποθετηθεί, η λήψη αποφάσεων με βάση την αρχή της ομοφωνίας ή με την ανοχή της μειοψηφούσας πλευράς αποτελούν τα σύγχρονα μικρογραφικά εγχειρήματα της άμεσης δημοκρατίας. Σήμερα ωστόσο η έννοια αυτή πραγματώνεται από τους αντιστεκόμενους, από όλους εκείνους που έχουν βαλθεί με την ενεργό παρουσία τους να αντισταθούν στη νέα πολιτικοοικονομική ολιγαρχία.

Τέτοια εγχειρήματα υπάρχουν πλέον αρκετά στο κέντρο αλλά και σε πολλές περιοχές της Αθήνας. Διάφορα τοπικά ή υπερτοπικά ζητήματα που προκύπτουν δεν αντιμετωπίζονται πλέον με μία κλειστή, συγκεντρωτική οργανωτική φόρμουλα του τύπου μίας επιτροπής αγώνα ελεγχόμενης από κομματικούς παράγοντες. Έγινε πλέον δυνατό, μετά από μία πορεία σύγκρουσης με τέτοιες συγκεντρωτικές λογικές, οι πολίτες να αυτοοργανώνονται και να συναποφασίζουν μέσα από ανοιχτές αμεσοδημοκρατικές μορφές αγώνα.

Στο Μπραχάμι, η πορεία της ανοιχτής λαϊκής συνέλευσης Αγίου Δημητρίου, από τις μέρες του απελευθερωμένου κατειλημμένου Δημαρχείου τον Δεκέμβρη έως και σήμερα, ασφαλώς όχι με την ίδια ποσοτικά και ποιοτικά συμμετοχή αλλά με μία συνεκτική εξελικτική πορεία, αποτελεί ένα σπουδαίο αμεσοδημοκρατικό εγχείρημα και παράλληλα βέβαια ένα σημαντικό σημείο ανάδειξης της αντίστασης των από κάτω στις περιοχές μας. Συνεχίζοντας να συνευρίσκεται δύο φορές τον μήνα (κάθε πρώτη και τρίτη Τρίτη του μήνα) στο χώρο του κινηματοθέατρου του Δημαρχείου Αγίου Δημητρίου, αναπτύσσοντας δράση για διάφορα ζητήματα και προχωρώντας στη διοργάνωση μαθημάτων ελληνικών σε μετανάστες (εννοείται χωρίς αντίτιμο) σε κατειλημμένη αίθουσα δημοτικού χώρου, η συνέλευση αυτή έχει κατορθώσει να αποτελεί ένα σημείο όπου αξίες που επιχειρεί να θάψει ο καπιταλισμός και η κρατική κυριαρχία, όπως η ισότητα και η αυτονομία, να αποτελούν καύσιμα για να φτάσουμε αλλού την ιστορία.

«και τώρα τι θα γένουμε χωρίς βαρβάρους;»

Τα ΜΜΕ συμβάλλουν καθημερινά σε μια κατάσταση όπου οι μετανάστες χαρακτηρίζονται και στιγματίζονται ως "πρόβλημα". Ο τρόπος με τον οποίο παρουσιάζουν το "πρόβλημα" και η δημιουργία στερεοτύπων έχουν διαμορφώσει γενικές συμπεριφορές και στάσεις και συμβάλλουν στη δημιουργία ενός κλίματος που καθιστά τους μετανάστες θύματα ρατσισμού. Δε διστάζουν να καταπατήσουν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια στο βωμό της τηλεθέασης για τα τηλεοπτικά κανάλια ή των υψηλών πωλήσεων για τον έντυπο τύπο. Οτιδήποτε γράφεται ή ακούγεται εκφράζει πολύ συχνά γνώμες πίσω από τις οποίες κρύβονται μεγάλα οικονομικά και πολιτικά συμφέροντα με αποτέλεσμα να χρεώνουν στους μετανάστες όλα τα δεινά της ελληνικής κοινωνίας, εγκληματικότητα, ανεργία και άλλα. Στοχεύουν στην ξενοφοβία, προσδοκούν στην δημιουργία αποστειρωμένων, ελεγχόμενων κοινωνιών που οδηγούν στην άγνοια για το συνάνθρωπό μας, επιδιώκοντας να μη γνωρίζουμε απολύτως τίποτα για τους «άλλους» ώστε να μας φοβίζουν όπως θα φόβιζε οτιδήποτε άγνωστο. Θα ήταν δύσκολο κανείς να εκτιμήσει τον ρόλο που παίζουν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης απέναντι στις διάφορες κοινωνικές ομάδες. «Εξάλλου, η απαραίτητη ανάγκη συνεχούς τροφοδότησης των ΜΜΕ με γεγονότα οδηγεί, συχνά, στην κατασκευή ψευδογεγονότων που είναι πιο ελκυστικά και πιο πειστικά από την ίδια την πραγματικότητα».

Γενικά, η δημιουργία εντυπώσεων συγκροτείται φαντασιακά μέσα από μια συνεχή προπαγάνδα. Η εικόνα του 'ξένου' ή του 'εξωτερικού εχθρού' αποτελεί το πιο απλό και σίγουρο μέσον για την σπορά του τρόμου και του κλεισίματος στα ''ασφαλή σπίτια'' της απάθειας. Μέσα από αναφορές σε ψευδή ερευνητικά δεδομένα και παρατηρήσεις των δελτίων ειδήσεων, σκιαγραφείται το καθεστώς της διάχυτης ξενοφοβίας που επικρατεί στα ελληνικά πράγματα. Αποσιωπώντας γεγονότα όπως οι κτηνώδεις δολοφονίες στο αλλοδαπών στην Πέτρου Ράλλη. Εκεί,κάθε ξημέρωμα Σαββάτου συγκεντρώνονται χιλιάδες πρόσφυγες, που προσπαθούν να κάνουν μια αίτηση για παροχή ασύλου. Το αίτημά τους το πιθανότερο είναι πως θα απορριφθεί, καθώς η Ελλάδα είναι η χώρα με τις λιγότερες παροχές ασύλου στην Ευρωζώνη.

Αποσιωπώντας θανάτους μικροπωλητών από τις βάρβαρες αστυνομικές καταδιώξεις. Αποσιωπώντας και καλύπτοντας την εκμετάλλευση, (Μανωλάδα, σωματεμπορία, μπίζνες της νύχτας κ.α.). Αποσιωπώντας βασανισμούς και ξυλοδαρμούς(αστυνομικό τμήμα Αγίου Παντελεήμονα, Δεκέμβρης 2004). Αποσιωπώντας τους καθημερινούς εξευτελισμούς, τις ταπεινώσεις που υφίστανται κάθε μέρα από φρουρούς του ελληνικού κράτους και αφεντικών, από επιχειρήσεις σκούπας. Αποσιωπώντας τους εκατοντάδες νεκρούς μέσα σε εγκαταλειμμένα σαπιοκάραβα, τις επιθέσεις φασιστών σε σπίτια μεταναστών κ.α. Τα παραδείγματα είναι αμέτρητα, φτάνοντας μέχρι το πρόσφατο γεγονός στις 3-4-2009 όπου στην Ηγουμενίτσα, άνδρες του Λιμενικού σώματος τραυμάτισαν θανάσιμα έναν Κούρδο από το Ιράκ. Αποσιωπόντας τελικά, όλα όσα πρέπει να αποσιωπηθούν, ωστέ να φαίνεται πως μόνο το «σκισμένο κοράνι» οδήγησε στις πρόσφατες δυναμικές απαιτήσεις σεβασμού στο κέντρο της Αθήνας.

Οι ιστορίες κοινωνικού αποκλεισμού των αλλοδαπών δεν έχουν τελειωμό. Άνθρωποι που ζουν χρόνια στην Ελλάδα, που δουλεύουν σκληρά προσπαθώντας να επιβιώσουν και να εξασφαλίσουν τα προς το ζην, βιώνουν καθημερινά την κοινωνική αποξένωση και την εκμετάλλευση. Παρατηρείται ότι στην πλειοψηφία, οι αναφορές στους μετανάστες εμφανίζονται αρνητικά προσκείμενες. Και ακόμα και αν υπάρχουν επιφανειακές αναφορές υπέρ τους, η αποστασιοποιημένη στάση που υιοθετείται, σε περιπτώσεις που βάλλονται τα δικαιώματα και το ήθος των μεταναστών, δεν είναι τυχαία. Επίσης, το ότι δίνεται έμφαση στην εθνικότητα κάποιων που ονοματίζουν «κακοποιούς» και το γενικότερο κλίμα «αναταραχής» που κατά καιρούς έχει δημιουργηθεί, αποτελεί μια σκόπιμη 'πολιτική παρέμβαση'. Επίσης υπάρχουν αναφορές που προσπαθούν να πείσουν ότι τίποτα δεν συνέβη και ότι όλα κυλούν ομαλά όσον αφορά τις μειονότητες, αναφέροντας παραδείγματος χάριν ότι: «Είναι μεμονωμένα τα περιστατικά ή κάποια δείγματα ανωριμότητας μικρών τοπικών ομάδων που όλοι αποδοκιμάζουμε και ότι αυτά δεν κάνουν τους έλληνες ρατσιστές». Τα παραπάνω συμβάλλουν στην μακρά αλυσίδα της κατασκευής γεγονότων και συμπεριφορών.

Οι υπερβολές των ΜΜΕ δημιουργούν μια εσφαλμένη εικόνα και προκειμένου να αποτυπωθεί η πραγματικότητα είναι αναγκαία μια προσπάθεια σε επίπεδο κοινωνίας. Για εμάς τέτοια ζητήματα δεν αντιμετωπίζονται ούτε μιλώντας για ´´ξερούς´´ οικονομικούς δείκτες και εργατικά χέρια, αφού ο μόνος λόγος που ενδιαφέρει τους εξουσιαστές να ενσωματωθούν οι μειονότητες, είναι στο επίπεδο της οικονομίας, ούτε όμως με την περιθωριοποίηση των ανθρώπων, αλλά με αυτοοργανωμένη δράση και αλληλεγγύη, με ανθρώπινη επικοινωνία και όχι στεκούμενοι βουβοί μάρτυρες αυτής της παράλογης καθημερινότητας, περιοριζόμενοι στην ικανοποίηση της προσωπικής μας «πλασματικής» ευτυχίας.

ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ
ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΞΕΝΟΙ

ανταπόκριση από τον αγώνα ενάντια στους «Νέους Αυτοκινητόδρομους Αττικής»

Ήδη εδώ και καιρό προωθείται από το ΥΠΕΧΩΔΕ και τους φορείς των μεγάλων εργολαβικών συμφερόντων ο σχεδιασμός για την κατασκευή ενός τεράστιου δικτύου αυτοκινητόδρομων πάνω, μέσα και πέριξ του ορεινού όγκου του Υμηττού. Τα σχέδια του έργου και η σχετική μελέτη περιβαλλοντικών επιπτώσεων έχουν ήδη δημοσιευτεί, η λεγόμενη διαβούλευση έχει ήδη ολοκληρωθεί, ενώ τις ημέρες αυτές (τέλη Μάη) αναμένεται, σύμφωνα με το χρονοδιάγραμμα που έχουν θέσει, και η δημοπράτηση. Αν όλα τους πάνε καλά, υπολογίζουν να έχουν καταλήξει μέχρι το τέλος του έτους σε μια ανάδοχο εταιρία, ώστε να ξεκινήσουν τα έργα, τα οποία προσδοκούν να ολοκληρώσουν το 2014.

Παράλληλα, και σε άμεση συσχέτιση με το έργο αυτό, προωθείται σχέδιο τροποποίησης του προεδρικού διατάγματος προστασίας του Υμηττού με το οποίο το βουνό υποβιβάζεται σε «αστικό πάρκο», νομιμοποιούνται υπάρχουσες αυθαιρεσίες και αφήνεται περιθώριο για νέες (και για τους νέους αυτοκινητόδρομους).

Επίσης, στα μέσα Απρίλη παρουσιάστηκε και τέθηκε προς διαβούλευση σχέδιο νόμου για το «νέο ρυθμιστικό σχέδιο Αθήνας-Αττικής», το οποίο αναμένεται να ψηφιστεί το Σεπτέμβρη. Στο σχέδιο αυτό, που αποτελεί το στρατηγικό πλαίσιο ανάπτυξης για τα επόμενα 20 χρόνια, αποτυπώνεται το πως γίνεται αντιληπτή από την πλευρά τους η προστασία του περιβάλλοντος, και αποκαλύπτονται οι σχεδιασμοί τους για τη βελτίωση - σε επιχειρηματικούς βέβαια όρους - της ανταγωνιστικότητας της Αθήνας-Αττικής. Κι έτσι τίθεται και το πλαίσιο της επιχειρηματικής και οικιστικής επέκτασης προς «μη αξιοποιήσιμα» - έως σήμερα - εδάφη του λεκανοπεδίου και προβάλλεται η αναγκαιότητα κατασκευής και των νέων αυτοκινητόδρομων.

Ωστόσο, κάθε άλλο παρά δεδομένη μπορεί να θεωρηθεί η συναίνεση στις παραπάνω επιδιώξεις τους. Δίπλα στις φωνές διαμαρτυρίας που ακούγονται ήδη από πέρσι, αλλά και ακόμη παλιότερα, κατά τους τελευταίους μήνες συμπαρατάσσεται ένα ολοένα διευρυνόμενο, τόσο αριθμητικά όσο και ποιοτικά, μέτωπο αντίστασης. Παράλληλα, με τις όποιες νομικές

προσφυγές που έχουν ήδη δρομολογηθεί, οι κάτοικοί της ευρύτερης περιοχής λαμβάνουν θέσεις μάχης. Άξιο ιδιαίτερης αναφοράς είναι το εγχείρημα αυτοοργάνωσής τους μέσω επιτροπών αγώνα - ανοιχτών συνελεύσεων που στήνονται σε κάθε γειτονιά. Είναι εμφανής και δείχνει να κερδίζει ολοένα και μεγαλύτερο έδαφος η επιδίωξη μεγάλης μερίδας των αγωνιζόμενων για έναν πραγματικά αδιαμεσολάβητο κι αδιαπραγμάτευτο αγώνα. Σχεδόν καθημερινά πλέον λαμβάνουν χώρα σχετικές κινήσεις αντιπληροφόρησης, ενημερώσεις και συζητήσεις ανά τις γειτονιές. Και ήδη έχουν πραγματοποιηθεί και κάποιες ιδιαίτερα μαζικές κινητοποιήσεις (πορείες και συγκεντρώσεις) τόσο σε κεντρικά σημεία των δήμων όσο και στις επίμαχες πλαγιές του βουνού. Η συνέχεια αναμένεται ιδιαίτερα θερμή…

Επιχειρώντας μια σύντομη αναφορά στο περιεχόμενο του αγώνα, ως κύριες αιχμές της αντίστασης τίθενται η επερχόμενη περαιτέρω καταστροφή κι εμπορευματοποίηση του βουνού και των τμημάτων των πόλεων από όπου θα διέρχονται οι νέοι αυτοκινητόδρομοι, ο παραλογισμός της προώθησης της μετακίνησης με Ι.Χ., που μοιραία οδηγεί σε νέα κυκλοφοριακά αδιέξοδα και η ίδια η προωθούμενη ανάπτυξη και το μοντέλο ζωής που επιχειρούν να επιβάλλουν.

Ενάντια στην επέκταση της περιφερειακής Υμηττού
Ενάντια στην καταστροφή του βουνού και της ζωής μας

Το χαρακτηριστικότερο γνώρισμα των μεγάλων αστικών κέντρων, είναι η συνεχιζόμενη αύξηση της πυκνότητας του πληθυσμού σε περιορισμένο χώρο, ο ολοένα αυξανόμενος οικοδομικός όγκος, η σταθερά αυξανόμενη κάλυψη του αστικού εδάφους με άσφαλτο και άλλα δομικά υλικά. Ταυτόχρονα η ανάπτυξη βιομηχανικών περιοχών που γειτνιάζουν με την πόλη αλλά και ο υπέρμετρος κυκλοφοριακός φόρτος και οι ρύποι του, καθώς κι η σταθερά συρρικνούμενη περιαστική βλάστηση(πυρκαγιές,άλογη οικοδόμηση) και η ανυπαρξία πρασίνου(άλση, πάρκα,ρέματα) επιβαρύνουν τις περιβαλλοντικές συνθήκες. Αυξάνουν ραγδαία την ατμοσφαιρική ρύπανση, ανεβάζουν τη θερμοκρασία εμποδίζοντας την ελεύθερη κυκλοφορία και ταχύτητα του αέρα μέσα στη πόλη, δημιουργώντας έτσι μια αποπνιχτική ατμόσφαιρα ιδίως κατά τους καλοκαιρινούς μήνες.

Ειδικότερα μιλώντας για την Αθήνα διαπιστώνουμε ότι συγκεντρώνει όλα τα παραπάνω γνωρίσματα σε υπέρμετρο βαθμό. Παρόλο που το λεκανοπέδιο περικλε

ιεται από την Παρνηθα,την Πεντέλη και τον Υμηττο, βουνά που καλύπτονται με βλάστηση(έλατα,πεύκα,κυπαρίσσια και κάποια πλατύφυλλα) λόγω των μεγάλων ετήσιων πυρκαγιών, της αυθαίρετης οικοδόμησης που ακολουθεί αλλά και της μικρής ύπαρξης αστικού πρασίνου σε ενιαία μορφή, που να συνδέει τα βουνά με τη πόλη, καθώς και το ολοκληρωτικό μπάζωμα και τσιμεντοποίηση των ρεμάτων, που κάποτε την διέτρεχαν, συνδέοντας την με τη θάλασσα, επιτρέποντας τη μεταφορά του θαλασσινού αέρα σ΄αυτην. Είναι ίσως οι βασικότεροι λόγοι που η Αθήνα νοσεί και μαζί μ΄αυτή νοσούν κι οι κάτοικοι της.

Μέσα στην πόλη οι ελεύθεροι δημόσιοι- χώροι(που θα μπορούσαν ν' αποτελούν οάσεις πρασίνου) συρρικνώνονται, δίνοντας τη θέση τους σε τσιμεντένια κτίρια εταιριών, μαγαζιών και εμπορικών κέντρων τεράτων, αυτοκινητόδρομων και πολυκατοικιών. Ταυτόχρονα η επιβολή και κυριαρχία του αυτοκινήτου, που καταλαμβάνει παντού όλο και περισσότερο χώρο(δημιουργία πάρκινγκ, αυτοκινητόδρομοι) κι επιβαρύνει την ρύπανση της ατμόσφαιρας.

Η εξαγγελία δια στόματος Σουφλιά στις 2 Ιούνη της τελικής μελέτης του έργου της περιφερειακής Υμηττού, με το μόνιμο πρόσχημα ότι θ'αποσυμφορηθεί το κυκλοφοριακό στη πόλη, σίγουρα έκανε κάποιους από μας να σκεφτούμε ότι ο Υπεζ Σουφλιάς κι η συμμορία του δεν διακατέχονται από τις πλέον αγαθές προθέσεις. Πόσο μάλλον αν θυμηθούμε τη δήλωση Σουφλιά, ότι οι κατασκευαστικές εταιρίες είναι εθνικός μας πλούτος και θα έπρεπε να τις ευχαριστήσουμε για το έργο που προσφέρουν.

Το έργο της επέκτασης της περιφερειακής Υμηττου εντάσσεται στο ίδιο πλαίσιο αναδιάρθρωσης της πόλης. Η σύγχρονη μητρόπολη οφείλει να είναι μια τεράστια παραγωγική μηχανή κέρδους κι επενδύσεων. Αυτό πετυχαίνεται βέβαια με μια σειρά από έργα ανάπτυξης όπως η διαμόρφωση κι ιδιωτικοποίηση του λιμανιού του Πειραιά, η εμπορική και οικιστική εκμετάλλευση του πρώην αεροδρομίου του ελληνικού και του πρώην εργοστασίου λιπασμάτων στη δραπετσώνα(παρόλο που οι κάτοικοι των περιοχών επιθυμούν τη δημιουργία ελεύθερων χώρων πρασίνου) των μεσογείων, η επέκταση του προαστιακού σε βάρος του πρασίνου που έχει απομείνει στη δυτική αττική...

Τα τεράστια εμπορικά κέντρα, η συρρίκνωση των πλατειών και των πεζοδρόμων προκειμένου να χωρέσουν κι αλλα τραπεζοκαθίσματα, η ιδιωτικοποίηση των παραλιών. Οι ελεύθεροι χώροι περιφράσσονται κι επιτηρούνται. Μέσα σ'αυτό το πλαίσιο εντάσσεται κι η επέκταση της περιφερειακής Υμηττού, ένας μεγάλος αυτοκινητόδρομος ταχείας κυκλοφορίας που θα πατήσει πάνω στο βουνό και θ'αφανίσει ο,τι έχει απομείνει απ'αυτό(μάλλον η περσινή φωτιά δεν ήταν και τόσο τυχαία). Ένας αυτοκινητόδρομος που θα περάσει μέσα από τις γειτονιές μας, όχι μόνο επιβαρύνοντας με ρύπους και θόρυβο αλλα αποκόβοντας και τους κατοίκους οριστικά με το βουνό. Το επιχείρημα ότι η περιφερειακή θα διευκολύνει τις μετακινήσεις μας είναι προφανέστατα σαθρό. Οι ίδιοι οι συγκοινωνιολόγοι υποστηρίζουν ότι περισσότεροι δρόμοι συνεπάγονται και περισσότερα αυτοκίνητα.

Έχει σημασία ν'αναφέρουμε την προσπάθεια δημάρχων, παρατάξεων και τοπικών παραγόντων να προτείνουν ΄΄ρεαλιστικές'' λύσεις. Είναι όλοι αυτοί που παραμερίζουν το συνολικό πρόβλημα κι ασχολούνται μόνο με επιμέρους πτυχές του, κυρίως σε ο,τι αφορά το δήμο τους(υπογειοποίηση συγκεκριμένου κόμβου,επανασχεδιασμός συνδετηρίου άξονα..). Από τη μια διασπούν τη κοινή θέληση των κατοίκων που αντιτίθενται συνολικά στο έργο, ενώ ταυτόχρονα συνδιαλαγόμενοι με υπουργείο κι εργολάβους, τους προσφέρουν το κοινωνικό άλλοθι ότι δήθεν υπακούν στις επιθυμίες της κοινωνίας, υπογειοποιώντας το έργο. Η εκκλησία βέβαια δεν θα μπορούσε να λείπει από τη λίστα των αρπαχτικών, πιστή στο θεάρεστο έργο της, διεκδικεί με τη σειρά της το μερίδιο της.

Οι κάτοικοι συνειδητοποιώντας ότι κανείς από τους παραπάνω καλοθελητές δεν πρόκειται να λύσει το πρόβλημα τους, αυτοοργανώνονται σε επιτροπές και πρωτοβουλίες, διεκδικώντας το αυτονόητο΄ να έχουν οι ίδιοι λόγο για το τι συμβαίνει στις γειτονιές τους, ν'αποφασίζουν οι ίδιοι για το κοινό συμφέρον.

ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη

Ο σωφρονισμός ως έγκλημα και οι εξεγερμένοι ως παράδειγμα

Το Νοέμβρη του 2008 συνέβη στις ελληνικές φυλακές η πιο μαζική διαμαρτυρία στην ιστορία τους, αναδεικνύοντας την εξαθλίωση που καθημερινά βιώνουν οι έγκλειστοι. Στη μαζική αποχή συσσιτίου, που εξελίχθηκε σε απεργία πείνας, συμμετείχαν περίπου 5000 άτομα, με αιτήματα τη βελτίωση των συνθηκών κράτησης, των συνθηκών διαβίωσης ελάφρυνση του ποινικού συστήματος. Ως τη διακοπή της κινητοποίησης κερδήθηκαν κάποια από τα αιτήματα των φυλακισμένων. Η ιστορία της αντίστασης στην εξαθλίωση των ελληνικών φυλακών όμως ξεκινάει από παλιά, από την ίδρυσή τους.

Το 2007 έγινε εξέγερση στις φυλακές Μαλανδρίνου μετά τον αναίτιο ξυλοδαρμό του αναρχικού Γ. Δημητράκη, η οποία επεκτάθηκε σε σχεδόν όλες τις φυλακές της χώρας και κατεστάλη βίαια. Η αντίσταση στα πολυάριθμα «μεμονωμένα» περιστατικά σε βάρος των κρατουμένων και τις άθλιες συνθήκες διαβίωσης, συνεχίζεται μετά τα γεγονότα του Νοέμβρη στα Χανιά, με την εξέγερση του Μαρτίου '09 λόγω των άθλιων συνθηκών διαβίωσης και στη Θήβα(το ίδιο διάστημα), μετά το θάνατο της Κατερίνας Γκουλιώνη. Η Κατερίνα ήταν μια δυναμική αγωνίστρια και γι αυτό το λόγο αντιμετώπισε «ιδιαίτερη» μεταχείριση. Τα πειθαρχικά, και οι συνεχείς μεταγωγές οδήγησαν στο μυστηριώδη θάνατό της κατά την τελευταία μεταγωγή της στις φυλακές Αλικαρνασσού.

Και ο αγώνας συνεχίζεται…

Με βάση τα επίσημα στοιχεία, στις φυλακές υπάρχουν 12.192 κρατούμενοι, ενώ η χωρητικότητά τους είναι για 8.243. Όταν μιλάμε για την επίσημη χωρητικότητα εννοούμε 7 τ.μ. χώρου σε κάθε άνθρωπο, χώρος υποτίθεται αναγκαίος και επαρκής για να επιβιώνεις. Έχει όμως ιδιαίτερο ενδιαφέρον να αναφερθεί και η σύσταση των κρατουμένων, αυτές οι 12.000 άνθρωποι γιατί είναι μέσα;

Από τους κρατούμενους οι 6.500 περίπου είναι για χρήση ή εμπορία ναρκωτικών ουσιών, 30% των κρατουμένων είναι υπόδικοι για διάφορα εγκλήματα.

Οι κρατούμενοι έχουν ηλικία 21 έως 30 ετών (46%), οι αναλφάβητοι και στοιχειώδους εκπαίδευσης ανέρχονται στο 67 % και οι εργάτες, ανεπάγγελτοι, τεχνίτες και αγρότες, φθάνουν το 70%. Την ίδια στιγμή που στις φυλακές αυτής της χώρας οι φτωχοδιάβολοι και οι εξαρτημένοι αποτελούν συντριπτική πλειοψηφία, με μόνο 6% βαρυποινίτες, το κράτος εκδικείται ακόμη περισσότερο τους καταπιεσμένους διπλασιάζοντας το αντίτιμο για την εξαγορά των μικροποινών από 300 σε 600 ευρώ το μήνα, πράγμα που σημαίνει ότι οι μετανάστες αποκλείεται να βγουν από εκεί αν δεν τους βοηθήσει κάποιος, ενώ η κατάσταση είναι πολύ δύσκολη και για τους προλετάριους Έλληνες. Θα ήταν ασφαλώς αστείο να μιλήσουμε για τραπεζίτες, βιομήχανους, έμπορες, πολιτικούς, αστυνομικούς, κατασκευαστές, χρηματιστές και δημοσιογράφους στη φυλακή με όρους ποσοστών. Είναι γιατί αυτοί δεν παρανομούν, αφού η «δράση» τους θεωρείται νόμιμη και θεμιτή, η φυλακή συνεπώς είναι εκεί για να επιβάλλεται η τιμωρία σε όσους παραβαίνουν τους νόμους της αστικής τάξης, και φυσικά όχι για τα μέλη της αστικής τάξης. Η ιστορία όμως δε σταματάει καθώς ο άνθρωπος διαβαίνει τα κάγκελα, ίσως τότε να αρχίζει. Γιατί στη φυλακή όπως οι ίδιοι οι κρατούμενοι κατήγγειλαν, οι συνθήκες διαβίωσης είναι απαράδεκτες. Στη φυλακή των Χανίων 157 άνθρωποι στοιβαζόταν σε ένα χώρο που αντιστοιχούσε σε 70, 57 άτομα χρησιμοποιούσαν μια τουαλέτα κλείνοντας ραντεβού από την προηγούμενη μέρα, χωρίς πολλές φορές ζεστό νερό και ο κατάλογος συνεχίζεται. Η συνολική συμπεριφορά του κράτους απέναντι στους κρατούμενους καμία σχέση δεν έχει με το λεγόμενο «σωφρονισμό» τους, η με τη δημιουργία «καλύτερων ανθρώπων» και την ομαλή επανένταξη τους στην κοινωνία. Με ελάχιστο προαυλισμό και εργαλεία ψυχαγωγίας, ελάχιστες άδειες, την απομόνωση για τους «απείθαρχους», τα μεροκάματα που εξαρτώνται σε πολλές περιπτώσεις από τις σχέσεις με τους δεσμοφύλακες, ξυλοδαρμούς και τυχαίους θανάτους, κανείς δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι οι κρατούμενοι απλά εκτίουν την ποινή της στέρησης της ελευθερίας τους ώσπου να επανέλθουν στην κοινωνία. Αντιθέτως, σε αυτό το περιβάλλον τσακώνονται μεταξύ τους, δημιουργούν παρέες και κλίκες, βρίσκονται πάντα τα απαραίτητα βαποράκια για τη δόση τους (παρά τους εξευτελιστικούς και δήθεν αυστηρούς ελέγχους οι φύλακες πάντα καταφέρνουν να κάνουν λάθη και μετά να βρίσκονται μυστηριωδώς «μπλεγμένοι» στη διακίνηση τους), και διαλύονται ψυχο-

Σε απεργία πείνας και δίψας ο Νίκος Κουνταρδάς

Ο Ν. Κουνταρδάς, αρχικά συνελήφθη και κατηγορήθηκε για την επίθεση ενάντια στον τότε πρόεδρο της ΓΣΕΕ Χ. Πολυζωγόπουλο. Αφού προφυλακίστηκε για 17 μήνες περίπου ο Χ. Πολυζωγόπουλος απέσυρε τη μήνυση. Μετά από καιρό συνελήφθη για ανάρτηση πανό σε γήπεδο ενάντια στον αθλητικό "νόμο Ορφανού" και αποφυλακίστηκε χωρίς να καταδικαστεί και πάλι. Ξανασυλλαμβάνεται για μια ξεχασμένη υπόθεση εμπρησμού τράπεζας, πριν δύο χρόνια στην Ξάνθη και αφήνεται ελεύθερος με περιοριστικούς όρους (παρουσίαση στο Αστυνομικό Τμήμα Ξάνθης κάθε 1 και 15 του μήνα).

Στις 16/5 ο Ν. Κουνταρδάς πήγε στο Α.Τ. Ξάνθης να δώσει το 'παρών'. Εκεί συνελήφθη από την αστυνομία με την ψευδή κατηγορία ότι δεν είχε εμφανιστεί την πρώτη του ίδιου μήνα. Με διαδικασία εξπρές πέρασε από τον εισαγγελέα και προφυλακίστηκε. Την επόμενη μέρα μεταφέρεται στις φυλακές Κομοτηνής όπου κρατείται στην απομόνωση. Αμέσως ξεκίνησε απεργία πείνας και δίψας. Σε μια προσπάθεια του κρατικού μηχανισμού να τον απομονώσει εντελώς από το κίνημα αλληλεγγύης, μεταφέρεται στις φυλακές Άμφισσας και από εκεί στο νοσοκομείο των φυλακών Κορυδαλλού. Αυτή την στιγμή βρίσκεται στο Γενικό Κρατικό Νίκαιας σε κρίσιμη κατάσταση.

Δεν είναι η πρώτη φορά που η κρατική τρομοκρατία χτυπά τους ¨συνήθεις υπόπτους¨ θέλοντας να παραδειγματίσει κάθε ανυπότακτο αγωνιστή. Ειδικά στην Ξάνθη, μερικές μέρες πριν 2 ακόμα άτομα είχαν κληθεί να παραβρεθούν σε προκαταρκτική εξέταση, για τη συμμετοχή τους σε πορεία τον Δεκέμβρη.

Στον απόηχο της Δεκεμβριανής εξέγερσης, το κράτος εκδικείται επιλεκτικά. Οι εξεγερμένοι όμως, είμαστε χιλιάδες και δηλώνουμε ¨παρών¨, ο ένας στο πλευρό του άλλου. Γιατί…

Όσοι ξεχνάνε τους αιχμάλωτους του κοινωνικού πολέμου, στο τέλος ξεχνούν και τον ίδιο τον πόλεμο.

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΞΟΝΤΩΣΗ ΤΟΥ Ν. ΚΟΥΝΤΑΡΔΑ. ΑΜΕΣΗ ΑΠΟΦΥΛΑΚΙΣΗ

08/06/09

λογικά, χάνουν την ανθρωπιά τους, και διαχωρίζονται περισσότερο από την υπόλοιπη κοινωνία. Ο καθημερινός αγώνας για επιβίωση στα ελληνικά κολαστήρια οδηγεί και εκπαιδεύει τους κρατούμενους στο να έχουν έτοιμα δίκτυα οργανωμένης «εγκληματικής» δράσης* πριν ακόμη βγούν από τη φυλακή (μιας και από την εργασία είναι ημι-αποκλεισμένοι, ειδικά οι εξαρτημένοι οι οποίοι ασφαλώς δεν αντιμετωπίζονται ως ασθενείς αλλά ως εγκληματίες), και τελικά να καταλήγουν πάλι μέσα στη φυλακή μετά από ένα νέο κύκλο παραβατικότητας ανώτερου επιπέδου απ 'ότι πριν. Η φυλακή λοιπόν λειτουργεί ως χώρος διαχείρισης των «προβληματικών» ανθρώπων που έκαναν το βήμα πέρα από τη νομιμότητα και το κράτος τους θεωρεί απροσάρμοστους και «καμμένα χαρτιά», προσπαθεί να τους στοιβάξει εκεί μέσα δίνοντας το παράδειγμα στην κοινωνία. Η ανακυκλούμενη εγκληματικότητα κάνει τους ενάρετους και φιλήσυχους πολίτες να απορούν, και να ουρλιάζουν για περισσότερες φυλακές, πιο αυστηρές, για μεγαλύτερες ποινές, για περισσότερη απ' τη «δικαιοσύνη» τους. Η εξαθλίωση βρήκε την απάντηση της στο μαζικό αγώνα του Νοέμβρη, στην εξέγερση των Χανίων και της Θήβας, στην κάθε Κατερίνα.

Επειδή η κατάργηση της φυλακής είναι απαραίτητη προϋπόθεση για μια κοινωνία ελευθερίας και ισότητας...

στεκόμαστε αλληλέγγυοι στους αγώνες των κρατουμένων για τη βελτίωση των όρων ζωής στα κρατικά κολαστήρια, προετοιμάζοντας την κατάλληλη στιγμή για την ολοκληρωτική καταστροφή τους.

* Να σημειώσουμε πως με τον όρο «έγκλημα» και «εγκληματική δράση» χρησιμοποιούμε τον ορισμό του εγκλήματος ως ποινικά κολάσιμης πράξης στη δικαιοσύνη του αστικού κράτους.

Η αλληλεγγύη συναντά την καταστολή (και) στη Λάρισα

Την Δευτέρα 23 Μαρτίου 2009 πραγματοποιήθηκε στη Λάρισα, η δίκη του αγωνιστή-κρατουμένου Βαγγέλη Πάλλη, ο οποίος εδώ και πολλά χρόνια τηρεί αγωνιστική στάση ενάντια στο απάνθρωπο καθεστώς των φυλακών και στις άθλιες συνθήκες διαβίωσης που αυτό επιφέρει. Αυτά τα ¨αδικήματα¨, σε συνδυασμό με την πρόσφατη εξέγερση των κρατουμένων στις φυλακές(Απρίλιος 2006) όπου τον κατηγόρησαν ότι πρωτοστατούσε, ήταν η αρχή ενός εκδικητικού κύκλου καταστολής των μορφών αντίστασης εντός των φυλακών.

Επειδή όμως η καταστολή τους δεν σταματά εκεί, κατά την διάρκεια της δίκης του και λίγο πριν ανακοινωθεί η απόφαση του δικαστηρίου, τα ΜΑΤ κάνοντας επίδειξη δύναμης επιτέθηκαν στο συγκεντρωμένο πλήθος, που βρισκόταν έξω από την αίθουσα του δικαστηρίου για να εκφράσει την αλληλεγγύη του στον Πάλλη, με αποτέλεσμα να κυνηγήσουν και να εγκλωβίσουν τις αλληλέγγυες/ους στην Ιατρική και δύο συντρόφισσες να μεταφερθούν στο νοσοκομείο με σοβαρά χτυπήματα. Στη συνέχεια διεμήνυσαν σε δικηγόρους ότι θα καλέσουν εισαγγελέα για να γίνει άρση του ασύλου, με μόνο σκοπό να τρομοκρατήσουν και να εκβιάσουν τους συντρόφους και γενικότερα τους εξεγερμένους. Ωστόσο, κάτι τέτοιο δεν έγινε και το μόνο που πέτυχαν ήταν να δυναμώσει η φλόγα των εξεγερμένων.

Δεν είναι η πρώτη φορά που δείχνουν τις δολοφονικές διαθέσεις της φασιστοδημοκρατίας τους, ενάντια σε όποιον αντιστέκεται μέσα στη μίζερη ζωή που αναγκαστικά, μας έχουν επιβάλλει. Να βάλουν καλά στο μυαλό τους, ότι κάθε προσπάθεια να φιμώσουν την έκφραση αλληλεγγύης μας σε κάθε αγωνιζόμενο/η, είναι μάταιη και θα μας βρίσκουν συνεχώς απέναντι τους όλο και πιο δυναμικούς…και θα παίρνουν πάντα την απάντηση που τους αξίζει….

Ενημέρωση για συλληφθέντες

Τους τελευταίους 1-2 μήνες έχουν αποφυλακισθεί ορισμένοι από όσους είχαν συλληφθεί κατά την διάρκεια της εξέγερσης του Δεκέμβρη και μετά. Όλοι αφέθηκαν με περιοριστικούς όρους όπως απαγόρευση εξόδου από την χώρα, μηνιαία παρουσία σε Α.Τ., ενώ οι περισσότεροι από αυτούς πλήρωσαν μεγάλες χρηματικές εγγυήσεις που σε αρκετές περιπτώσεις έφτασαν τα 15.000€. Δυστυχώς παραμένουν ακόμη 6 άτομα, όμηροι στα χέρια του τρομο-κράτους. Μεταξύ των εκατοντάδων συλλήψεων εκείνων των ημερών υπήρξαν και πολλοί μετανάστες που πιθανότατα έχουν απελαθεί και τα στοιχεία τους δεν δόθηκαν ποτέ σε κανένα δικηγόρο, ενώ σήμερα φτιάχνονται δικογραφίες και στήνονται κατηγορητήρια.

Τίποτα δεν έχει τελειώσει…καθημερινά γίνονται δράσεις αλληλεγγύης μέχρι να αφεθεί ελεύθερος και ο τελευταίος. Η δυναμική πορεία με μεγάλη συμμετοχή κόσμου έξω από τις φυλακές του Κορυδαλλού στις 11 Απριλίου, η συντονισμένη δράση της λαϊκής συνέλευσης Αγ. Δημητρίου με τις ανοιχτές συνελεύσεις κατοίκων Χαλανδρίου και Ν. Φιλαδέλφειας στις 3 Απριλίου, που πέταξαν τρυκάκια από την γειτονιά τους μέχρι το πάρκο Ναυαρίνου στα Εξάρχεια και στη συνέχεια πραγματοποίησαν αυθόρμητη κοινή πορεία με ποδήλατα και μηχανές στο κέντρο της Αθήνας, οι συχνές καταλήψεις ραδιοσταθμών με ακούσματα κειμένων αλληλεγγύης στους φυλακισμένους συντρόφους, οι αυτοοργανωμένες συναυλίες οικονομικής ενίσχυσης των κρατουμένων, καθώς και πολλές επιθετικές κινήσεις που λαμβάνουν χώρα καθημερινά, είναι μία ελάχιστη αναφορά στις δράσεις αυτές….

Τίποτα δεν πρόκειται να τελειώσει… μέχρι και ο τελευταίος σύντροφος να μπορέσει να ζήσει από κοντά την ζωντανή καθημερινότητα που άφησε η εξέγερση του Δεκέμβρη…

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΕΣ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

στο ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη

11\6 **"Δουλεύοντας με το πάσο μας"**
Radio Alice, Bologna, 1977

18\6 **"Η αυτονομία των Ζαπατίστας"**
ντοκυμαντέρ, Μεξικό, 2008

25\6 **"Υπ'αριθμόν 1 δημόσιος κίνδυνος"** (μέρος 1ο)
του Ζαν Φρανσουά Ρισέ

2\7 **"Υπ'αριθμόν 1 δημόσιος κίνδυνος"** (μέρος 2ο)
του Ζαν Φρανσουά Ρισέ

9\7 **"Κρυμμένος"**
του Μίκαελ Χάνεκε

16\7 **"Ας περιμένουν οι γυναίκες"**
του Σταύρου Τσιώλη

κάθε Πέμπτη στις 21:30

αυτοδιαχειριζόμενο καφενείο...

Έχουμε συνηθίσει να βρισκόμαστε σε μέρη που είμαστε διαχωρισμένοι μεταξύ μας, σε μέρη όπου δεν μπορείς να μιλήσεις με τα παιδιά στο διπλανό τραπεζάκι γιατί δεν τους ξέρεις και αυτή η απόσταση εκείνες τις στιγμές προβάλλει αξεπέραστη. Σε μέρη όπου δεν ελέγχεις τι είναι αυτό που σου δίνουν να πιείς και η μουσική μπορεί να μην αντιστοιχεί στα γούστα και τις διαθέσεις σου. Αυτά τα μέρη δε μας ανήκουν, παρά βρισκόμαστε εκεί ως πελάτες, πληρώνοντας το χώρο, ο οποίος αποτελεί προϊόν, όπως και αυτό που καταναλώνουμε. Οι υπάλληλοι είναι υποχρεωτικά χαμογελαστοί μαζί μας καθώς αυτό περιλαμβάνεται στο «προϊόν», ενώ τα αφεντικά τους, οι ιδιοκτήτες μας «προσέχουν», εμάς όσο και αυτούς. Η δημιουργία χώρων ελεύθερης συνεύρεσης όπου θα βρισκόμαστε χωρίς να χρειάζεται να ντυθούμε «κάπως», που δε μας ζητάνε λεφτά για να πιούμε ένα καφέ, που μπορούμε να επικοινωνήσουμε με τους υπόλοιπους πέρα απ το μικρό τραπεζάκι μας είναι απαραίτητη για να ζούμε καλύτερα και να χαιρόμαστε τον ελέυθερο χρόνο μας με τον τρόπο που αρέσει σ' εμάς!

Η συνεισφορά στα έξοδα του καφενείου είναι εθελοντική, ο καθένας μπορεί να φτιάξει ότι θέλει, να προτείνει ή να φέρει τη μουσική ή το βιντεοκλίπ που θέλει ν' ακούσει, και να συνδιαχειριστεί το αυτό-οργανωμένο καφενείο μας, στη συνέλευση που γίνεται την ίδια μέρα. Είναι ένας χώρος από «εμάς» που ξεκινούμε τη λειτουργία του, για όλους «εμάς» που θέλουμε να βρισκόμαστε εκεί. Για να καταργήσουμε τους διαχωρισμούς και την εμπορευματοποίηση της ζωής και της απόλαυσης, για να είναι όλα για όλους, και ενάντια στη λογική του κέρδους.

Το ελευθεριακό στέκι Πικροδάφνη
είναι ανοιχτό κάθε Πέμπτη
από τις 19:00 σαν χώρος
αντιεμπορευματικής συνεύρεσης
και επικοινωνίας, με βιβλιοθήκη,
μουσικό στούντιο και καφενείο.

ΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ & Π.Π. ΓΕΡΜΑΝΟΥ 22,
ΜΠΡΑΧΑΜΙ

είσοδος...
φυσικά ελεύθερη